

Főtisztelendő Püspök Atya! Kedves Tartományfőnök Atya! Tisztelt Piarista Atyák! Kedves Vendégeink!

Szeretett Ballagó Diákjaink!

1989-ben az én korosztályom egy punk rock zenekartól megtanulta, hogy aki elmegy, az legyen vidám. Ahogy visszagondolok rátok, az itt töltött nyolc, illetve öt évek alatt a vidámsággal alapvetően nem volt gondotok. Évfolyamotok kiemelkedő az életörömben, a zsványságban. Sokat nevettek vagy neveltünk együtt. Bár osztályfőnökeiteknek, a tanító tanáraitoknak nem volt könnyű dolga veletek. Sokszor kellett elmagyarázni, hogy hol a vicc és a bántás közötti határ... Bennem mindig ott mocorgott a kérdés, hogy jó-jó, aki elmegy, legyen vidám, de aki marad, az is legyen vidám? Hát szomorúak nem leszünk... de hiányozni fogtok!

Ahogy ballagás közben elnéztelek benneteket, úgy láttam, hogy a mosolyok között azért egy-egy könnycsepp, lefelé görbülő száj is megjelent. Persze mondhatjátok, hogy az öröm könnyei, de azt hiszem, itt többről van szó. Az itt töltött gyermekéveitek alatt elég erős barátságok, közösségek formálódtak, és formáltak benneteket. Egy biztonságos közeg vett körül még akkor is, ha lázadtál ellene.

A megszokott világotok megváltozik. Elmúlnak-elmúltak a gyermekévek, és ettől is búcsúztok ma. A biztonságot felváltja valami más. És mi arra (is) neveltünk benneteket, hogy önálló életet élni tudó emberek legyetek. Hiszem és remélem, hogy a ballagási ének sorai igazak rátok:

„Nem félünk az életharctól, van vitéz fegyverünk:
Erős hitünk, tudományunk, hazaszeretetünk.
Velünk lesz az Isten minden bajainkban,
Ő vezérel tovább minket nehéz óráinkban.”

Így búcsúzhat emelt fővel a piarista diák. Búcsúzhat, mert tudja, hogy minden elmúlik. Mert tudja, hogy ha elmúlik, le kell zárni. Mert tudja, hogyha le kell zárni, azt szépen, jellemes emberként kell megtennie, függetlenül attól, hogy szerelemről, családi kapcsolatról, munkahelyről, iskolai osztályközösségről vagy bármi másról legyen is szó. Igyekeztünk benneteket felvértezni vitéz fegyverekkel.

Hittel. Bár hitet nem lehet tanítani. Az kegyelem. Vagy van, vagy nincs. Ebben magatoknak kellett és kell még munkát végezni. Bízom benne, hogy sikerül az

életeteket elveitekhez igazítani, vagy különben majd az elveitek igazodnak életetekhez és máris oda lesz a jellem.

Tudománnyal. Tudást, amit magunk birtoklunk, igyekeztük maradéktalanul átadni nektek. Ezen még csiszolgathattok a további tanulmányaitokkal, hogy hasznos tagjai legyetek hazánknak.

Ahhoz, hogy egyénileg sikeresek és boldogok tudjatok lenni, az alapokat megkaptátok. Mindezt meg kell köszönni azoknak, akik ezt lehetővé tették, akik ebben kísérték az úton. Megköszönni majd hűséggel, munkával.

Lezárunk ugyan egy korszakot, de nem vagytok készen. Olyanok vagytok, mint az elvetett mag, amelyik már szárba szökken és néhol terméskezdeményei vannak. De ahhoz, hogy tízszeres vagy százszoros esetleg ezerszeres termést hozzatok, nem mindegy, hogy az az elvetett mag a szívetekben hová is hullott. Jó földbe, útszélre, kövek közé vagy a gazba.

Ti vagytok a föld sója. Ez gimnáziumunk jelmondata évek óta. Ahogy a só ízt ad az ételnek, úgy kell nekünk is Istent közvetítenünk mások felé, hogy ízt adjunk az életnek. Van ehhez elég bátorságotok?

„Én csak azt kívánom, bármi lesz is, hogy ember légy, fiam!” (Bojtorján)

Ember légy, aki megéli az élet minden pillanatát. Ember, aki tudatos a tetteiben. Ember, aki tudja, hogy az igazi eredmény küzdelem árán érhető el. Ember, aki vidám és meggondolt. Ember, aki felismeri, hogy megtalálta az Isten. Ember, aki tudja, hogy az örök életre meghívott.

„Isten veled, piaristák ősi iskolája!
Búcsúzik az öreg diák, indul új útjára.”

Szeressétek ezt az iskolát, minden hibájával együtt, mert legszebb éveiteknek hű tanúja marad és őrzi még a legféltettebb titkaitokat is. Otthon, ahova mindig hazatérhettek.

Búcsúzóul kérem, a zászlónk gondolatát vigyétek magatokkal és erre törekedjétek!

„Ad maius pietatis incrementum” – Egyre mélyebb vallásos lelkiületet.